

валица по плочниците. Край нея бързат мъже и жени, чиновници и продавачки от магазините, касиери и машинописки от дружествата и житарските контори. Надварят ги момчетата и момичетата от складовете и фабриките. Срѣдъ бързата навалица се бутат селянки съ натъпкани дасаги, влачат се по каменните улици и се чудят, къде да търсят по-добри цени. Марта се движи съ другите, влиза съ тях въ бюрата и дружествата, въ магазините, въ складовете и въ работилниците и пита за работа.

Срещу нея идатъ двама моряци. Единиятъ е съ значки по фуражката и яката. Такива значки тя никога не е виждала.

— Дали не може да ми прочете писмото? — минава презъ ума ѝ, но, щомъ се приближаватъ, тя се дръпва уплашена. — Боже, Боже, колко сж пияни!

Моряците спиратъ.

— Гледай, Яни, — казва следъ нея Богданъ. — Гледай онова момиче. То е по-хубаво и отъ Биби, и отъ Жоржета.

И тѣ гледатъ следъ нея, а Марта бърза, бърза. Не усѣща, кога се свършва градътъ. Накжде сега? За къде е това шосе?

Ето още едно момиче. Тѣ не се познаватъ. Но тръгватъ заедно, защото пътятъ имъ е общъ.

— Търся работа.

— И азъ търся работа.

— Да идемъ въ тъкачната фабрика. Плащали двадесетъ лева. Можело да почнемъ отъ утре.

— Ще дойда.

— А ти какъ се казвашъ? Азъ съмъ отъ село.